

Junts: l'empat és un mal resultat

«El malson per a Turull és que les dues ànimes del partit no només representen dues opcions a la consulta sinó que són dues maneres de fer»

No hi ha res més perillós per a un partit tendre que haver de prendre una decisió traumàtica quan les posicions internes estan polaritzades. Aquesta és la situació que viu Junts, abocat a una consulta a la militància sobre la seva continuïtat al Govern pels compromisos adquirits en el congrés -que responen a la necessitat d'equilibris- i empès també per l'immobilisme d'ERC, conscient del desgast ocasionat al seu soci d'executiu pel fet de no moure's.

Junts és avui un partit amb dues ànimes: una part integrada pels qui pensen que fent batalla des de l'oposició la formació guanyarà credibilitat discursiva i s'enlairarà, sense un pla ara mateix reconeixible; i, una altra, formada pels que sostenen que sortir de l'executiu és un suïcidi en el curt i mig termini, encara més sense un motiu que sigui clarament comprensible per al conjunt de l'electorat, més divers que els milers de persones que es van manifestar dissabte a l'Arc de Triomf per commemorar el cinquè aniversari de l'1 d'octubre. Dues parts i moltes víctimes. Aquells, per exemple, que conscients de la temeritat de marxar del Govern, pateixen per ferides múltiples que causin danys orgànics.

Entre aquestes persones s'hi compta Jordi Turull. No és estrany, doncs, que davant un escenari tan diabòlic, el secretari general admeti que la seva principal preocupació és que el partit no es fracturi. "Estic segur que Junts no es trencarà", afirmava Turull en la presentació de la pregunta a les bases, amb enunciat en positiu -el verb utilitzat és el de "continuar" al Govern-, però amb preàmbul orientat cap al trencament. No esberlar el partit com a mal menor. Aquesta és la posició que s'interpreta de les paraules del secretari general, que sintetitza en el rictus seriós el debat que es cou a Junts. De moment, els últims moviments han acostat el seu partit a la porta de sortida de la Generalitat. La qüestió de confiança, desconeguda pel conjunt de l'executiva i discutida a posteriori per veus amb ascendent, va acabar amb la destitució de Jordi Puigneró. I la negociació *in extremis* amb Pere Aragonès només ha constatat el carreró estret en què s'ha situat la formació, que no divisa sortides sense esgarrinxades.

Se sap, perquè no se n'amaga, que Laura Borràs no té cap intenció de ser la sòcia activa del Govern d'Aragonès -aquest dimarts va afirmar a TV3 que l'executiu era "fraudent" mentre els conselleres de Junts estaven reunits a Palau- i també és conegut que la majoria dels càrrecs institucionals del partit consideren una error flagrant regalar espais de poder a ERC en el compte enrere cap a les municipals. Potser qui ho ha verbalitzat amb menys matisos ha estat Xavier Trias, amb la llibertat que li concedeix la distància de qui és desitjat però no deu res a ningú: va dir l'excalde que estava "estupefacte" per la deriva dels esdeveniments. El malson per a Turull és que, per molt que intenti matisar-ho, les dues ànimes de Junts no només representen dues opcions en una votació amb regust plebiscitari sinó que sintetitzen dues maneres de fer, que indefectiblement acabaran topant.

La posició de Turull en el debat intern de Junts no necessàriament és identificable amb el que pensen els qui provenen de l'extinta Convergència, dirigents avui repartits entre els qui orbiten en sintonia amb Waterloo i els estrictament pragmàtics. La consulta a la militància que es resoldrà aquesta setmana s'endevina ajustada. Per això, el secretari general va admetre dilluns davant de la premsa que l'únic resultat que no desitja és un empat a la consulta. Es referia a un empat tècnic, que escenificaria una fractura per la meitat. Seria, sens dubte, un mal resultat de futur.